Іще зусилля — й перестане
Терзати душу лютий гніт.
Я по тобі зітхну востаннє
І знов — в життя, в той самий світ.
Все в ньому, осоружне вчора,
Мені сьогодні не страшне:
Коли зазнав я стільки горя,
Що може вразити мене?

Вина! Щоб в гульбищах забути
Я самоту і втрати міг.
Волію легкодумним бути,
Зі всіми поділяти сміх,
Але не сльози... Хоч і перше
Не так було. Та щастя — дим.
Вже стала ти нічим, померши,
І став весь світ тепер нічим.

Веселий лірі лад не личить:
Жалоби не сховать мені
Усмішкою, що на обличчі —
Мов ті троянди на труні.
Нехай на хвилю нетривалу
В гурті за келихом вина
Душа й впаде в блаженство шалу,
Та серце в самоті кона.

Було, на лагідні зірниці
Дивився я часто по ночах
І вірив: сяйво те іскриться
В твоїх замріяних очах.
Егейське борознивши море,
Я думав: "Місяць цей ясний

І Тірзу радує". Та горе! —
Світив він на могилу їй.

Коли, улеглий я хворобі,
Страждав, що й жити вже не міг,
"Як добре,— думав,— Тірза в гробі
І вже не бачить мук моїх".
Як пізню дарувать свободу
Рабові мрущому — дарма,
Так жаль мені вертать, природо,
Життя, як Тірзи вже нема.

Любові чистої заруку
Дала, о Тірзо, ти мепі,
Та чорним трауром розлуки
Її тяжкі покрили дні.
Те серце, що мені дала ти,
Навіки вмовкло, як і ти.
Моєму ж, змерзлому, страждати
В полоні вічнім суєти.

На варті стань чуття тривкого,
Скорботний даре, дорогий,
А ні, то серце, до якого
Ти притуляєшся, розбий.
Любов моя — свята; розстанням
Її і час не поборов...
Я ста живих оддам кохання
За цю, до вмерлої любов.

1812